

OS

CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

Imbatibilitat després de nou

(88) un partit igualat i emocionant

fi del partit, el conjunt
va tornar a igualar el
ador (58-58). D'aquí a la
s 40 minuts hi va haver
instant intercanvi de cis-
s. Cap dels dos equips po-
gafar un marge de punts

prou decisiu com pe-
pròrroga, tot i que
desaprofitar un 8
decidir el partit abans

A la pròrroga,
consecutius fallats p
Ronda i la total efe

CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

entre les dues bandes, Checkpoint Charlie

nda se senten al·lucinats i
oventut de la RDA, aïllada
servada fins ara, troba
s de llibertat d'expressió
ns i propis. Als movi-
de l'Oest se'ls presen-
es de repiantejaments.
ciutat oberta. Accés a
s, museus, cines, dia-
en record d'aquella
de la transició, al
nsit d'un banda a
tivitats comercial a
seva possible
t. Relacions en

un ciutat per ser ben relacio-
nada. Vida. Sentiments retro-
bats amb persones i coses.

Complir amb l'obligació

Un home que aquell 13
d'agost del 1961 havia recollit
uns llibres de la banda oest va
anar a tornar-los aquesta set-
mana. No havia renunciat a
ser berlinès i era un exemple
de la tan amanida disciplina
alemanya. Una disciplina que
tot cal dir-ho, encara
més arrelada la

es
tells
No és
mental p
a casa. És
bar amb la p
separat. Si la
en destruir-
res. La
mar

crida Lorenz) es dispersa en reflexos presoners als miralls: juvenesa hi dóna la mà a la Mort i a la decadència. Els murs la ciutat vacil·len sota la mirada delirant; la memòria envaeix pantalla...

EL ULTIMO, que és considerat un film realista i social, no s'escapa d'aquesta dimensió fantasmagòrica. Ben al contrari, constituirà la trama secreta. No servirà de res, ben segur, negar la pintura extraordinària que Murnau ens ofereix d'una Alemanya popular i necessitada, com a contrapunt al luxe d'un Grand Hôtel. Però tot això no és més que un decorat, per més exacte que sigui, on un home instal·la i passeja el seu somni paranoic: la realitat n'esdevé la prolongació, que s'inverteix en un deliri visual, un cop la crisi s'ha instal·lat. Calia un actor tan megapoderós com ell mateix com Jannings per encarnar un personatge aleshores tan gran. Per tant, es pot posar en evidència la força, en els films de Murnau, d'una lògica profunda, sense que es redueixi a l'atzar del relat. L'expressionisme és, més que qualsevol altra cosa, l'exploració d'una crisi i la fascinació del vertigen.(...)

Louis Audibert (Cinématographe, núm. 23, gener de 1977)

CAIXA DE PENSIONS

"12C